

своята тематика и сюжетъ сж не само ценни художествени произведения, но и рѣдкостъ“.

Стихотворенаята на П. Пѣевъ сж едно рѣдко изключение въ нашата литература, защото въ тѣхъ личи проникновено дарование на единъ младъ поетъ, който още въ първитѣ стѣпки прави голѣмо завоевание.

Обаче нека знае г-нъ П. Пѣевъ, че това е само едно начало, едно хубаво начало, което трѣбва да се продължи, което като начало е отлично, но не трѣбва да се счита, че е напълно свършено. Срѣщатъ се даже и въ римата нѣкои грапавини, особено въ „Пѣсни за любимата“, а отъ друга страна липсва и она образенъ идеалъ, който е двигателътъ на чувствата и мировъзрението. Пѣевъ се крие все още задъ думитѣ на неизвестното дѣло на угнетения и натъженъ човѣкъ, съ което не може да се почувствува ясно и намѣрението и крайното реализиране на основната идея на литературното произведение, не може да се създаде необходимото разрешение на поставенитѣ за разрешение проблеми за четеца. Това всичко значи, че П. Пѣевъ ще има още да работи за дооформяване на своитѣ разбирания, за дооформяване на своя свѣтогледъ, за да може да стигне до онова свое вътрешно хармонично отношение къмъ идеитѣ и чрезъ тѣхното обективизиране чрезъ външни изразни форми да стигне до истински шедьоври на изкуството.

Пѣевъ е даровитъ, но още младъ и неулегналъ, затова се препорѣчва да продължава да работи въ сжщото направление, да се самообразова и чете класици български и чужди, за да утвърди къмъ изязната поетическа форма своето разбиране и тънъкъ усѣтъ. Отъ друга страна нека запомни младиятъ поетъ, че отъ тукъ му предстои много работа, че отъ сега нататъкъ трѣбва да се развива и че това, което е постигналъ, е само началото. Искане внимание, обработка на една точно установена идея, да пише нѣща само които него лично вълнуватъ.

Стихосбирката препорѣчвамъ горещо на читателитѣ на в. Литературенъ критикъ, защото стихотворенията сж истински маргаритки, набрани отъ градинката на една млада и непоковарена още душа, която копнѣе за истина и свършенство.

Руйко Стоиловъ

КУЛТУРНИ ВЕСТИ

Новитѣ членове на Писателския съюзъ

Отъ кандидатитѣ, 27 души, бѣха избрани за нови членове: П. Славински, Гьончо Бѣлевъ, Каменъ Зидаровъ, Н. Марангозовъ, Л. Касжрова, Ст. Станчевъ, П. Спасовъ, Д. Спространовъ, К. Кръстевъ, Никола Никитовъ, Зв. Цоневъ, Н. Джеровъ, Д. Марчевски, Д-ръ М. Стояновъ и А. Калояновъ.

По предложение на Управителния съветъ на Съюза бѣха избрани за членове добруджанскитѣ писатели — работещи въ родния си край — Яни х. Яневъ-Калиакренски и Хр. Капитановъ.

Съюзътъ всѣка година раздава по две награди за най-добритѣ произведения презъ годината. Премията „Йорданъ Йовковъ“ за 1940 г. биде дадена на писателя К. Константиновъ, а наградата на Писателския съюзъ ще бжде отсждана тѣзи дни.

Вестникъ „Друмъ“ бр. 4, 5 и 6, месеченъ листъ на литературния кръгъ с. Угърчинъ.

Неприятели на есперанто

Международниятъ езикъ есперанто, който все повече и повече печели приятели и привърженици у насъ и въ другитѣ страни, има и свои неприятели. Кои сж причинитѣ, които даватъ поводъ на нѣкои лица да се обявяватъ противъ есперанто?

Преди да говоримъ и критикуваме есперанто, би трѣбвало да го познаваме по-отблизо. Само ако сме запознати съ структурата и предназначението на езика, ние ще бждемъ въ състояние да го преценимъ и оценимъ добре.

Мнозина правятъ следната грѣшка: чули нѣщо за езика, но безъ да сж внимали въ сжщността на въпроса, започватъ да разправятъ, че билъ масонски, противонационаленъ и т. н.

Други се страхуватъ, да не би есперанто да измѣсти националния ни езикъ. По този въпросъ трѣбва да бждемъ на ясно. Есперанто не си поставя за целъ да премахне националнитѣ езици, а е само единъ неутраленъ, спомагателенъ езикъ, който дава възможностъ на хората отъ разнитѣ страни да бждатъ въ връзка помежду си и служи на сближението и братското сътрудничество между народитѣ. Нѣщо повече, есперанто може да служи и за чисто национални цели. Есперантскитѣ беседи, които се уреждатъ отъ нашитѣ есперантисти по радио—София сж достатъчно доказателство. Преведени на есперанто, произведенията на Вазовъ, Елинъ-Пелинъ, Йовковъ и други наши писатели, се четатъ по цѣлъ свѣтъ. Това безъ есперанто нѣмаше да бжде възможно.

Сжществуватъ и такива, които мислятъ, че есперанто като изкуственъ езикъ едва ли би могълъ да служи на хората да се разбиратъ или поне чрезъ него нѣма да могатъ мислитѣ да бждатъ така точно предадени, както това би станало съ помощта на единъ естественъ езикъ.

Въ сжщностъ и това е едно предубеждение. Опитътъ показва тъкмо противното. Като започнемъ отъ работника и селянина, и свършимъ съ човѣка на науката, всички могатъ да си служатъ съ есперанто и могатъ да изразяватъ и най-тънки мисли. Има и много професори, които си служатъ съ есперанто. Ето какво казва проф. д-ръ Фаденхехтъ за есперанто:

„Пристѣпвайки съ известно предубеждение къмъ изучаването на есперанто, азъ се убедихъ, следъ като въ продължение на две седмици можахъ да усвоя граматиката и почти свободно, безъ речникъ да чета есперантски научни и литературни четива, че проблемата за създаване на единъ спомагателенъ международенъ езикъ е блестящо разрешена. Порази ме логичното построение на езика и голѣмата гъвкавостъ, криеща непредвидени възможности за развитие и приспособяване къмъ нуждитѣ на човѣшкото общуване“.

Нѣщо подобно стана и съ проф. Баланъ — нашия лингвистъ, който въ началото се е подигравалъ съ есперанто, но после усърдно е започналъ да го изучава и да си служи съ него.

Следъ като направихме тия нѣколко бѣгли бележки, ние идваме до следното заключение: Всѣки, който по единъ или другъ начинъ е можалъ да вникне въ сжщността, структурата и целта на есперанто, е ставалъ есперантистъ или поне приятелъ на есперанто.

Накрая трѣбва да добавимъ, че лесното изучаване на есперанто го прави достѣпенъ за по-широкитѣ срѣди. Ние вѣрваме, че не ще минатъ много години, когато есперанто ще бжде въведенъ като учебенъ предметъ въ училищата и ще стане вторъ езикъ на всѣки човѣкъ.

Любомиръ Савовъ